

RƏFƏİL TAĞIZADƏ

QƏMLİ GECƏ

Aysız gecələrdə qaranlıq qatı
küçənin halını fanarlar bilər,
bu hissiz-duyğusuz zülmət gecənin
dərmini dərnlərə yananlar bilər.

Gecənin yükünü daşımaq çətin
qaranlıq zamanı çəkər qoynuna,
kor fələk ağrını, həlim gecənin
tullayar bətninə, əkər qoynuna.

Kimin nə hirs var töksün üstümə,
bu gecə ağrılar udacaq məni,
hardasa gözümdən qüسس tökülən
bir qız ah-naləsi tutacaq məni.

Üzümə tökülən qəm damcıları
isladib, isladib boğacaq məni,
sevincə hamilə bildiyim gecə
yenə qəm içində doğacaq məni.

UÇUQ EVDƏ PAYIZ

Bu evin divarı yoxmuş, İlahi,
külək xəyallarla savaşırdı.
Havada uçan xəzan yarpaqlar
payız ovqatıyla danışırdı.

Bu gecə göy üzünü nigaran, qəmli,
sərkərdən dolaşır qara buludlar.
Görən hara qaçıb, harda gizlənib,
narahat gümanlar, nakam umudlar?

Alovu alınmış, kösövi sönmüş,
bu soba külüylə oynayır indi.
Baltası korşalmış, dəhrəsi itmiş
bu ev sütununu doğrayır indi.

QƏRİB ŞƏHƏRDƏ GECƏ

Özgə şəhərlərin gecələrində
otaqlar qərribə gələcək sənə.
Elə bil hansısa bir əsərdəsən.
Hər baxış bir salam verəcək sənə.
Baxış salamlardan yorulacaqsan.
Son günlər doğmandan cəitmədiyin
adını özündən soruşacaqsan.
Hər addım qapıntək doyulur sənə.
Dayanıb baxarsan.
Ötüb gedər səs.

Qapılar üzünə baxacaq sənin.
Sənə yad otaqlar, o boz divarlar
günün bozluğunu çıxarar üzə.
Ayağın darıxar, izin darıxar,
içinə qısılan səsin darıxar.

Eyvana çıxarsan tələm-tələsik:
budur həmin səma, həmin göy üzü.
Səni ulduz görür, Ay salamlayır
bir ayrı baxışda, bir ayrı dildə.
Darıxıb yavaşca geri dönərsən.
Özünə baxarsan təzə aynada
görərsən kim isə boylanır sənə.
Dözməyib keçərsən düş otağına
baxarsan burda da elə özgərsən.
Yükünü açarsan, yeri açarsan,
ağappaq paltarlar tanımaz səni,
əlini bədənə, üzə çəkərsən,
əllərin diksinər, bədən ürپəşər.
Gecədə darıxan bir qərrib kimi
qaçmaq istəyərsən daha özündən,
bu özgə otaqdan, özgə gecədən.
Qəfildən astaca qapı doyulur.
Diksinib baxarsan...
Bir əlin dəstəkdə, biri aqarda...
Fikirlər hisləri yeyər gecələr.

Beləcə uzanıb gedər gecələr
bir özgə şəhərin tənhəliyində.
Ay da bu qərribə boylanıb baxar
bu səssiz otağın pəncərəsindən...

GECƏNİN SÜKUTU

İşıqları o sönməyən tək evin
pəncərəsin bir göyərçin döyəcək,
dimdiyində gətirdiyi məktubun
hər sözündən sənin ətrin gələcək.

O ətirdən yuxu qalmaz gecədə.
O gecəni xətiyələr alacaq.
O gecənin sükutunu pozacaq
adam gəlib düz önündə duracaq.

Gözlərinə dikiləcək iki göz.
Gözlərində o gözlərin öpüşü.
Lal divarlar yaddaşına köçürər,
pərdələrin izlədiyi görüşü.

Bu gecəyə lap ömrünü verərsən.
Yalvararsan qaranlığa ilk kərə.
Bir ismarış göndərərsən günəşə:
"Nə olar, sabah sən yuxula, yat" ? deyər.

KORONAVİRUS
ŞEİRLƏRİNDƏN

Bir də gördük:
Ot saralıb,
ağaclar da bar verir.
Dərilməyən çiçəklər də quruyub.
Dağ çayının suları da durulub.
Yaz özünü yavaş-yavaş budadır.
Biz görməyən gül-çiçəyin üzündən
bal arısı öpüşünü aldı mı?
Kol dibində boynun əyən bənövşə,
baxışından bir görüşlük qaldı mı?

Düzənlərə örpək salan lələnin
Səttar olub bir rəsmi çəkən yox.
Gözəlləşən təbiətə həsrətlə
pəncərədən məlul-məlul baxan çox.

Qışımızdan yaya döndü ömrümüz.
Bir fəsil də belə getdi, görmədik.
Biz bu ilin baharının məhbusu.
Necə gəldi, necə getdi bilmədik.

TƏNHƏLİĞİM

Bu payız havası üşüdür məni.
Günlər də soyuyub aramız kimi -
qolun qollarına dəymir haçanda,
əlüm əllərinin intizarında.
Yüz ildi, min ildi ayrı kimiyyət.
Nəfəsin isitmir üzümü daha,
donub dodaqlarım, kəlmələr donub,
baxışın üşüyür yanaqlarımda.
Qapının zəngi də susur nə vaxtdı,
hər addım səsinə diksinirəm məni.
İçimdə bir zindan ağırlığı var,
gecənin sən - yoxluq tənhəliyində.

QARA BULUDLARA
YAZILAN ŞEİR

Buludlar qaralır, indi hardasa,
sular axarından çıxacaq yenə.
Bu dünya təzədən düzələn deyil,
həsrət ürəyimi sıxacaq yenə.

Ayın ötən gündən görünmür üzünü,
görünmür torpaqda bir insan izi,
gündüz dəniz üstə gəzən buludun
yenə də qəfildən dolacaq gözü.

Daha bu torpaq da dözmür, sürüşür,
otağım dənədən bir quş yuvası,
daha olanlar da əriyib gedir
çözülür ölümə-qalıq davası.

Titrəyir üzülən xəlbir əllərim,
əlümə gələnlər əlümə qalmır,
nə qədər yeriyim özgə önündə,
önümə aldığım önümdə qalmır.

Küləyə qoşulub gedəydim gərək,
üstümə tufanlar yürüyür indi,
ötən günlərimi xəzan qarışıq
kor fələk qapıdan küriyür indi.

AĞRI

Sərhədlər kəsdi əlimi
Barmaqlarım qan içində.
Bölgə-bölgə can veririk
xəritədə an içində.

Dimdikdə uçdu çəpərlər
quşlar təzə yuva salıb.
Yurdunda perik düşənlər
səhrada bir oba salıb.

Mən sənə köhnə qonşunam,
qonşum, təzə oban hanı?
Tüstüsündən tanımadım,
tüstülənən soban hanı?

Gedib sən hara çıxmısan? -
daha qonaq gələmmirəm.
İtib həyətdən darvaza
daha döyüb girəmmirəm.

Başqalaşib çörək dadı,
ocaq həmin ocaq deyil.
Məni sıxan o qucaqdı,
amma həmin qucaq deyil.

Deyişdirib illər səni
içindəki həsrətinlə.
Boz yer bozardıb sinəni
bu qaçqınlıq qismətinlə.

Qollarım tale yoludu,
düş yola aparım səni.
Bizi ordan bura atan
dərdlərdən qurtarım səni.

VİTRİNDƏKİ PALTARLAR

alıcısı gözləyən vitrindəki paltarlar
utunar yaman,
utunar zaman-zaman
kirayənişin bədənə
geyinilib soyunulmaqdan

vitrindəki paltarların
"apar məni, apar məni" deyən,
yalvaran baxışları
uzanar..., uzanar qapıyacan

vitrindəki paltarlar
bir anlıq xoş baxışlara aldanar

vitrindəki paltarlar
umud asılıqından asılar
gecədən səhərədək

vitrindəki paltarlar
xəyallarında
bir isti bədənə sığınıb gəzər
yaz gecələrində,
şəhərin tənha küçələrində.

SÜKUTLU GECƏ

Göy üzü aram-aram
ulduzları qoparır.
Qolun boynuna salıb
bulud ayı aparır.

Yuxumu itirmişəm
bu darıxan gecədə.
Əlin qoynuna qoyub
mürgü vurur küçə də.

Bu sükutlu gecədə
o sevdiyin mahnını
sənin təki oxudum
əylilib ürəyimə.

ÖZ-ÖZÜNƏ ALİŞAN DƏRD

Dəyirmanda dən üyüdən,
dərdimi üyüdərsənmi?
Qalmışam mən qəm əlində,
qəmimi kürüyərsənmi?

Yollar azıb xəzəl altıda,
bilmirəm yolum haraya,
ələc qalıb xəyallara
gəlib saçımı daraya.

Öz-özünə alışan dərd
içimdə təndir qalayır,
yeyir məni için-için
sıxıb bağrımı talayır.

Əllərimə əl uzadan,
əlimdən barmaq tökülür,
sinəni sinəmə sıx,
kükreyən köksüm sökülür.

Dəyirmanda dən üyüdən,
dərdimi üyüdərsənmi?
Qalmışam mən qəm əlində
qəmimi kürüyərsənmi?

NARAHATLIQ

İsti küləklər əsir
bu soyuq bədənimə,
Ay da baxıb gizlənir
bu oyuq bədənimə.

Günəşdən qorunuram
titrədir kölgə məni,
şəhərdə darıxıram
qorxudur bölgə məni.

Ləpəsi gəl-gəl deyən
dənizdə üzəmmirəm,
həftəni növbə ilə
ay boyu düzəmmirəm.

İllər yarımçıq qalır
ay-aya çata bilmir,
vaxtsız gələn axşamda
qəriblər yata bilmir.

AĞ BULUD

Düşüb bu yolun ağına,
baş alıb, çıxıb gedəsən.
İzin də arxanca baxa,
yox olub birdən itəsən.

Gedəsən tamam uzağa,
əlinə bir əl dəyməyə.
Baxasan güldən savayı,
gözünə bir göz dəyməyə.

Nə qulaqda köhnə səda,
nə ürəkdə köhnə xəta,
nə də ki gözündə əda ?
özündən itib gedəsən.

Ağ bulud ağlaya səni,
tək günəş dağlaya səni.
Gecənə Ay boylana,
göy dəniz saxlaya səni.

Ləpələr silə izini,
yuyasan özün-özünü.
Düşüb dənizin bətninə
bir təzə insan doğasan.